

ter di- copias in eadem fere significatione sumant, placuit
vitias, tamen Grammaticis inter has voces tale discrimen
opes & facere, ut *Divitias* dicant esse necessitatis, qualia
copias. Græcis fere sunt *χρήματα*, *Opes* autem abundan-

Divi-
tia di-
vidun-
tur in
natu-
rales &
artifi-
ciales.

Pecu-
nia un-
de di-
catur?

Pro-
verbiū:
Bos illi
semper
in lin-

tia, ut Græcis est *εὐπορία*, *Copias* denique affluen-
 tia, ut huic vocabulo nomen *πλοῦτος* respondeat,
 habens originem a Plutone, quem græca vani-
 tas deum & largitorem bonorum constituit. Ipsæ
 divitiæ dividuntur a Philosophis in naturales & ar-
 tificiales. Illæ sunt, quibus primum succurritur
 indigentia humanæ, quæque oriuntur ex terra,
 & quas res pecuaria producit. Hæ vero dicuntur,
 quæ non juvant vitam proxime, sed eatenus, qua-
 tenus earum beneficio naturales divitiæ v. g. cibus,
 potus, vestitus &c. comparantur. Ad hasque in-
 primis refertur moneta, hoc tempore Regis aut
 Principis alicujus sigillo & imagine notata, qua in
 permutatione mercium uti solemus. Latinis ea
 dicitur Pecunia a pecude. Referente enim Ale-
 xandro *Genialium Dierum Lib. IV. Cap. XV*: Roma-
 ni olim pecudibus & jumentis bobusque res per-
 mutare, fontesque plectere solebant: æstima-
 baturque bos centussibus, ovis vero decussibus.
 Quin & pecudis notam impressam nummis legi-
 mus, in quibus signum ovis bovisque confectum
 ex Livio, Plinio ac Plutarcho constat. Ex quo æs
 signandi more proverbium enatum creditur: *Bos*
illi semper in lingua, de illis usurpari solitum, qui
 inexhausta aviditate pecunias corradunt, de iis-
 que